Krajský úřad Ústeckého kraje

Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
odbor kancelář legislativně-právní

Datum: 26. 7. 2018
JID: 123990/2018/KUUK
Číslo jednací: 339/LP/2018
Vyřizuje/linka: [redacted]
E-mail: [redacted]

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor legislativně-právní, jako nadřízený správní orgán (dále jen „nadřízený správní orgán") podle § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, Města Podbořany k rozhodování o stížnostech podaných podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „InfZ"), ve věci stížnosti ze dne 9. 7. 2018, doručené dne 13. 7. 2018 povinnému subjektu, žadatelem [redacted] místem trvalého pobytu [redacted] Podbořany, PSČ: [redacted] (dále jen „žadatel") na postup při vyřizování žádosti o informace dle InfZ ze dne 19. 6. 2018, **rozhodl** podle § 16a odst. 6 písm. b) InfZ **takto**;

Městu Podbořany se přikazuje, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žádost ze dne 19. 6. 2018 vyřídil.

Odůvodnění:

Nadřízený správní orgán obdržel stížnost spolu se spisovou složkou dne 20. 7. 2018, přezkoumal postup Města Podbořany (dále jen „povinný subjekt") při vyřizování žádosti o poskytnutí informace a na základě předložené dokumentace v zákonné lhůtě rozhodl ve věci stížnosti ze dne 9. 7. 2018, doručené dne 13. 7. 2018 povinnému subjektu, jak je výše uvedeno, z následujících důvodů.

I.

Žádost o poskytnutí informací byla povinnému subjektu doručena dne 19. 6. 2018 (dále jen „žádost"). Žadatel požadoval zaslat informace popsané v bodech 1) až 3) žádosti.

Povinný subjekt zaslal žadateli doporučeně na doručenku dne 3. 7. 2018, kterou si žadatel převzal dne 9. 7. 2018, odpověď na žádost zaevidovanou pod sp. zn. 1555/2018, č. j. INV/12734/2018/Kol.

Žadatel zaslal v zákonné lhůtě povinnému subjektu stížnost ze dne 9. 7. 2018 na postup města Podbořany při vyřizování žádosti, podanou dne 13. 7. 2018 povinnému subjektu, ve které uvedl, že na žádost nebyly poskytnuty požadované informace v zákonem stanovené lhůtě. Ve stížnosti žadatel zmínil závěry stanoviska odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra ČR č. 1/2016 ze dne 13. 4. 2016.

Povinný subjekt stížnost na postup Města Podbořany při vyřizování žádosti dle InfZ podáním ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. 355/2018, čj. INV/13767/2018, odeslal nadřízenému správnímu orgánu do datové schránky dne 20. 7. 2018.

II.

Nadřízený správní orgán věc posoudil na základě spisové složky vztahující se k žádosti o informace ze dne 19. 6. 2018 a konstatuje, že žadateli nebyly povinným subjektem, ačkoliv v odpovědi žadateli ze dne 3. 7. 2018 vysvětluje proč, poskytnuty v žádosti požadované informace v rozsahu bodů 1) a 3) žádosti, aniž by vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí informace, tak jak ukládá § 15 odst. 1 InfZ. K požadované informaci uvedené v žádosti žadatele pod bodem 2 žádosti povinný subjekt poskytl informaci v souladu se žádostí.

Nadřízený správní orgán k věci uvádí, že povinnost poskytovat informace podle InfZ se vztahuje výlučně na informace, které se se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Z uvedeného plyne, že podle InfZ se poskytují pouze informace zachycené na některém nosiči. Pokud žadatelem požadovanou informaci povinný subjekt nemá, a nemá ani právní povinnost ji mít, je povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti či její části dle § 15 odst. 1 InfZ z důvodu její neexistence. V odůvodnění rozhodnutí musí povinný subjekt srozumitelně vysvětlit okolnost, že nemá právní povinnost požadovanou informací disponovat a v opačném případě, tj. kdy informaci nemá, ale má právní povinnost jí disponovat, je povinný subjekt povinen si takovou informaci opatřit a žadateli ji poskytnout. Povinnost poskytnout v takovém případě informaci žadateli odpadá pouze v případě, kdy není z povahy věci možné si takovou informaci zpětně opatřit, uvedené však musí být náležitě odůvodněno v rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Nadřízený správní orgán k posuzované věci uvádí, že žádost byla podána zastupitelem povinného subjektu a to dle zákona InfZ a dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Podle stanoviska Ministerstva vnitra č. 1/2016, odboru veřejné správy, dozoru a kontrolu ze dne 13. 4. 2016 (čl. II) se v takovém případě zákon o svobodném přístupu k informacím uplatní v plném rozsahu, nikoli pouze subsidiárně, protože zastupitel výslovně odkázal na zákon o svobodném přístupu k informacím a tudíž jeho vůlí je, aby jeho žádost byla vyřizována v režimu tohoto zákona. Nemohou však být aplikována ta jeho ustanovení, která by vedla k menšímu rozsahu práva na informace (tj. hmotněprávní ustanovení omezující zpřístupnění informace a ta hmotněprávní ustanovení, která jdou k tíži zastupitele). Nelze aplikovat § 7 až 11, ani § 17 InfZ. Judikatura (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.

srpna 2005, č. j. 6 As 40/2004-62) dovodila pravidlo, podle něhož žádá-li o určité informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím žadatel, který by k těmto informacím měl obsahově neomezený přístup podle jiného právního předpisu, není důvod při vyřizování jeho žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím tyto informace chránit.

Obiter dictum nadřízený správní orgán uvádí, že pokud se jedná o argumentaci povinného subjektu, že projektová dokumentace je chráněna autorským zákonem a že ji nelze bez souhlasu projektanta poskytnout, že při obecném posuzování, zda takovou dokumentaci žadatelům poskytnout (přičemž nadřízený správní orgán pro účel tohoto výkladu odhlíží od omezenosti aplikace hmotněprávních ustanovení (viz výše) ve vztahu k osobě žadatele), s odkazem na nález Ústavního soudu IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017;

„Na druhé straně ovšem nelze ústavně aprobovat ani opačné krajní řešení a vyloučit z poskytování jakékoli informace, které mohou i jen potenciálně vykazovat určité prvky ochrany autorským právem. Takto formulovaný přístup by mohl významné části působnosti povinných subjektů vyvázat z režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ať již na podkladě objektivně dané, ale jen nevýznamné, či dokonce jen účelově dovozované ochrany autorským právem. Tím by byla nepřípustně omezena práva žadatelů a současně dotčeno ústavně zaručené právo na informace podle čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 5 Listiny, jakož i ohrožena efektivní kontrola orgánů veřejné moci jako smysl a cíl úpravy poskytování informací o výkonu jejich působnosti. Ve svém důsledku by tento modus mohl vést až k přenášení určitých činností povinných subjektů na třetí osoby jako na (tvrzené) nositele autorských práv.

Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povolány zvážit kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality. Na správních soudech lze požadovat, aby vymezily obecná vodítka - typové charakteristiky případů, v nichž mají správní orgány informace poskytnout nebo naopak upřednostnit ochranu autorských práv.

Pouze takto formulovaný, individualizovaný a nepaušalizující přístup k poskytování informací odpovídá požadavkům judikatury Ústavního soudu, který nálezem ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10 (123/2010 Sb., N 68/56 SbNU 761, dostupný na http://nalus.usoud.cz), zrušil § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve slovu "pravomocných" a vztáhl poskytování v obecné rovině vedle pravomocných i na nepravomocné rozsudky. V odůvodnění zdůraznil, že je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu) nezbytnost omezení práva na informace ve vztahu k jiným ústavně chráněným hodnotám.

Uvedený postup bude odpovídat i požadavkům § 34 písm. a) autorského zákona, který zakotvuje tzv. úřední (zákonnou) licenci k užití díla a podle něhož do práva autorského nezasahuje ten, kdo v odůvodněné míře užije dílo na základě zákona pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu - právní nauka se shoduje, že mezi tyto jiné

úřední účely patří i nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. CHALOUPKOVÁ, H., HOLÝ, P. Autorský zákon: Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 65). Pojmově tento postup nauka řadí pod výkon majetkových práv k předmětu práva autorského (viz ROTHANZL, L. in Furek, A. a kol. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 523). Ústavní soud dodává a zdůrazňuje, že § 34 písm. a) autorského zákona doslova uvádí, že informaci lze poskytnout, ale výhradně v odůvodněném rozsahu.

Povinností podle zákona se nelze bez dalšího zprostit ani odkazem na obsah smlouvy, na jejímž základě byla informace získána - jinými slovy, povinné subjekty musí smluvní dokumentaci se třetími osobami koncipovat tak, aby pokrývala jejich zákonné povinnosti na úseku přístupu k informacím. V této souvislosti lze poukázat na důvodovou zprávu k novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zavedeno - subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákona, typicky ve vztahu k zaměstnaneckým dílům nebo licenčním ujednáním (sněmovní tisk 991, 4. volební období 2002-2006, Zvláštní část, K části první, K čl. I, K bodu 23, dostupná na www.psp.cz). Ostatně ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence k užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat výluku z takového zpřístupnění.

Ve prospěch naznačeného přístupu vyznívá i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru, kterou zákon o svobodném přístupu k informacím provádí do českého práva. Směrnice sice blíže neupravuje autorská práva třetích osob, v odstavci 22 preambule nicméně pamatuje na autorská práva patřící přímo subjektům veřejného sektoru a požaduje, aby byla vykonávána způsobem, který usnadní opakované použití informací, tj. zpřístupnění v rámci svobodného přístupu k informacím.

Ústavní soud ověřil, že řešení kolize proti sobě stojících práv prostřednictvím testu proporcionality je standardní součástí judikatury správních soudů v oblasti přístupu k informacím. V rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-71, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádostí o informace se nelze domáhat veškeré e-mailové korespondence zaměstnance či člena orgánu povinného subjektu za určité období; informace tohoto druhu lze poskytnout jen výjimečně a v každém jednotlivém případě je třeba poměřit právo žadatele na informace se zásahem do soukromí dotčené osoby, listovního tajemství či tajemství dopravovaných zpráv. Na testu proporcionality založil i rozsudky ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, týkající se poskytování informací o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy, ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 196/2014-28, nebo ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, ve věci seznamu osob, kterým bylo mimořádně uděleno státní občanství České republiky."

že v případě kdy by povinný subjekt hodlal takovou žádost odmítnout za použití § 11 odst. 2 písm. c) InfZ pouze s obecným odkazem na porušení autorských práv, že takový postup povinných subjektů není nadřízeným správním orgánem aprobován a takové odmítnutí žádosti je rušeno a vraceno k novému vyřízení. Nadřízený správní orgán uvádí, že v takových případech je požadováno uvážení výše naznačené Ústavním soudem. Tzn., že je požadováno, aby povinné subjekty provedly správní uvážení v intencích nálezu Ústavního

soudu s tím, že zda v konkrétním řešeném případě je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím skutečně nezbytné, tedy zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží" nad ústavním právem na informace a který odpovídá čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Povinný subjekt tedy z výše uvedených důvodů při vyřizování žádosti nepostupoval v souladu se zákonem.

Ze shora uvedených důvodů povinný subjekt rozhodl tak, jak je ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání.

- otisk úředního razítka -

[redacted]

ROZDĚLOVNÍK

Město Podbořany
Mírová 615
441 17 Podbořany
ID DS: fh4btis

[redacted]